

Ruxandra Niculescu

Enigmaticul scris al nervurilor

Poeme

Prolegomene:
Geo Vasile

E I K O N

București, 2018

Prolegomene	5
Camera oprită	21
Rodul cărților	22
Rotirea lumii	23
Absență	24
Emigrație	25
Pamflet contra operei de artă.....	26
<i>Game</i>	27
Paltonul	28
Apologie.....	29
Amintire din viitor	30
Apoi	31
Biblioparadis	32
Capcana	33
Cu buzunarele pline de nisip	34
Captivi.....	35
Cărți în închisoare	36
Moment ireversibil	37
<i>Recycling</i>	38
Limba străină	39
Enigmaticul scris al nervurilor	40
Drumul	41
Diamant	42
Epigramă bilingvă	43
Foarfeca amintirii.....	44
Casa vapor	45

Lumi	46
<i>Carpe diem</i>	47
Statuia	48
Fotografia veche	49
Biografia mării	50
Cu mâinile goale	51
Contratimp	52
Hotel de lux în Hurgada	53
Carcera	54
<i>Filioque</i>	55
Globetrotter	56
Între regnuri	57
Generații	58
Inviazie	59
Greierile și furnica	60
Memorie	62
Ochi nesățios	63
La semănat	64
Moartea unei iubiri	65
Intimitate	66
Civilizație	67
La graniță	68
Supunere	69
Ferestre	70
Frig	71
Holism	72
Liniștea	73
Sămânță fericită	74
<i>Pontus Euxinus</i>	75
Poezie	76
Noaptea de Ajun	77
Patrie	78
Pomana	79

Răgaz	80
Hotel Ithaka	81
Tinerete fără bătrânețe	82
Senilitate	83
Simetrie	84
Sfârșitul erei Gutenberg	85
Zeu cibernetic	86
Shylock	87
Trecutul	88
A paisprezecea monedă	89
Rugăciune	90
Vor rămâne cărțile	91
Scurtă istorie a luminii	92
Anotimp crud	93
Pisica de casă	94
Artropode	95
Scrisoare neexpediată	96
Marea	97
Cititorul de poeme	98
Ultima beție	99
Un gând de duminică	100
Uneltele visului	101
Soldatul vieții	102
Cum să citești un poem	103
Cartea perfectă	104
Scenariu <i>Science Fiction</i>	105
Arheologie	106

Camera oprită

„La căderea serii ea se apropie de ușa interzisă...

Se minună găsind ...o încăpere goală”

(Ludwig Tieck: *Cele trei femei ale lui Barbă Albastră*)

Locuiesc într-o cameră

cu trei uși:

una duce în trecut

(unde amintiri înarmate

până-n dinți luptă

contra stingerii finale)

o alta duce spre viitor

(un pustiu cu doi copaci uscați

și un șarpe flămânzind în arșiță)

iar a treia spre

camera oprită.

Tăișul unei raze de lumină

răzbește de sub prag.

Pahare izbucnind în hohote de cioburi

o boare de zăpadă

și pași apropiindu-se în taină.

Apoi liniște.

Ca și cum ar asculta cineva la ușă.

Rodul cărților

În paradis cărțile dau în pârg
ca fructele pe crengi
sigur că nu se coc toate deodată
deseori așteptăm ani buni
ca și pe pământ răbdători
până apare un nou volum
al unui laureat cu premiul Nobel.

În iad e fabrica scrisului.
Autorii sunt duși acolo
să-și tocească degetele
scriind pe pietre și frunze
pe apă nisip și zăpadă.

Apoi li se dă drumul în paradis
să culeagă cărțile altora.

Rotirea lumii

Casa e întotdeauna *acasă*
neauzită se învârtește după soare
pe picioare de pasăre.

Dacă ești în mijlocul unei păduri
sălbatice fără poteci
când îi treci pragul
simți părăsind-o pe aceeași ușă
(după o rotație a casei!)
nisipul și apa mării sub tălpi.

Și de câte ori pleci sau revii
vezi de fiecare dată un alt peisaj
însă drumul înapoi nu-l mai găsești
numai casa îl știe.

Ea e pretutindeni *acasă*
noaptea când cerul întreg e doar stele
care se rotesc în jurul lor și al lumilor
casa pe picioare de pasăre
se învârtește încet după ele.

Absență

Nu poate fi pipăit
mirosit sau gustat –
vinul și pâinea
sunt doar metafore.

El nu e decât un cuvânt:
raze de litere zburătăcind
prin văzduh.

Știu, am răspuns
căzând în genunchi
înaintea absenței lui
zdrobitoare.

Emigrație

Sunt aici doar în vizită
dar legile stelelor
călăuzesc și mărele sângelui în mine.

Ca să nu fiu expulzată de pe lume
trebuie să mă integrez
și să nu bat la ochi
când devin pulbere.

Pamflet contra operei de artă

Moartea este marfa cea mai de preț.

Mai ales copiii sunt mereu fotogenici
în orice poziție ar fi murit –
trupurile lor fragile nu ne pot dezgusta
iar uneori pentru a le spori efectul estetic
le mutăm pe neobservate dintr-un loc jalnic
montându-le ca pe niște diamante
în bijuteria unui peisaj uluitor.

Opere izvorâte din mizeria cotidiană
unele încununate cu premii de prestigiu
fac parte ca odinioară tablourile clasice
din cultura noastră generală.

Oare când vom începe
să ne vindem mila
la bursă?

Game

Oare un zeu singuratic
ne amăgește că există
cosmosul nemărginit?

Iar noi gladiatori îl amuzăm
pe jucătorul plictisit
cu jertfe sângeroase
de fiecare dată condamnați
să reînviem în stadiul următor.

Dar sângele o fi real
sau datorăm chinul nostru
unei bizare grafici de computer?

Paltonul

În casa cu oglinzi părăsite
rămăsese doar paltonul tău
agățat de cuier
gârbovit de durere
cu umerii căzuți
și mânecile moi –
o umbră
ce-și pierduse
trupul.

Dar când l-am strâns la piept
ca pe un vechi prieten
nu m-a recunoscut
sau nevrând să-și împartă chinul cu mine
mi-a alunecat din mâini
inert la pământ.

Apologie

Scrii într-o limbă
castrată de exil
fără să te mai ascunzi
în imagini familiare.

Doar limba străină
ca un pumnal înfiptă
în tăcerea ta fără țară
va face să curgă sânge
din cuvinte.

Amintire din viitor

Mi-amintesc de o noapte de vară
din tinerețile mamei
când ea nici nu bănuia
că voi intra în lume.

Deasupra stelele țesuseră
fosforescente pânze de păianjen
ținând captivă bezna zbatându-se.

Cu degete străvezii fetișcana
care nu-mi era încă mamă
își puse pe umeri aripile
acelei nopți necuprinse
și-și luă zborul.

Eram încă teiul de o sută de ani
din grădina bolnavă de miresme
înainte să mă fi despicat în doua fulgerul.

Apoi

Nu din cerul
forfotind de îngeri
ci din străfundul pământului
am să-mi întind spre voi
moleculele putrede
în mugurii explodând.